

PODIVNÉ VĚCI S NEBE PADAJÍCÍ

NEDÁVNÉ zprávy, že aparát pro jiskrovou telegrafii zaznamenávají záhadné signály, jejichž původ může býti v jiných světech, vyvolaly zájem o jisté těžko vysvětlitelné úkazy, jež věda buďto nespokojivě vysvětlila nebo vysvětlila vůbec. Od nepaměti vyskytují se zprávy o těchto podivných úkazech a lidé minulých věků při své pověrčivosti ovšem vykládali si je přerůzným způsobem.

Přepodivné věci snesly se v různých dobách udánlivě s nebes— proudy červené tekutiny, podivně tesané kameny, kamenné sekerky, kulovité a hranolovité předměty, živá zvířata, ohrovné kusy ledu, záhadné přisky živočišné látky, žab, ryb, šneků a různé látky lepkavé — a vysvětlení vědy o těchto "hříčkách přírody" nebylo vždycky náležitě prokázáno.

Jsou však ještě jiné zjevy, jež dají se těžko vysvětliti. — Mnoho pozornosti vyvolaly v roce 1883 neobyčejně rudé západky slunce, po nichž vyšel měsíc se silně modrým světlem. Úkazy ty se opakovaly po několik dní. Královská vědecká společnost anglická vydala knihu o 492 stranách, v níž snažila se dokázati, že jednalo se o důsledky výbuchu sopky Krakatoa v úžině Sundské, k němuž došlo dne 28. srpna roku 1883. — Avšak neobyčejně krvavé západky a modré měsíce po nich ukázaly se znovu po sedmi letech. Zjistilo se také, že podobné úkazy byly pozorovány v Trinidadu před výbuchem jmenované sopky a v Natalu v Jižní Africe šest měsíců před výbuchem Krakatoa.

Zlutozelená látka padala na zemi několikrát v nedávných letech. Vědátoci prohlásili, že jedná se o snůh, zbarvený pelem. — Avšak v únoru roku 1877 byla zkoumána žlutavá látka, jež spadla v okolí Pecklohu v Německu, a zjistilo se, že tyto druhy organismu, nikoliv pel, byly barvicími látkami. Tento organismus pod drobnohledem jevil se v podobě šípů, kávových zrněk, rohů a kotoučků.

Zlutozelená látka snesla se k zemi v Gerace, Calabrie, dne 14. března roku 1813. Něco této látky bylo sebráno profesorem Simenim z Neapole, který ji zkoumal. Měla velice trpkou chuť a když byla ohřata, nejprve zhnědla, pak zčernala a posléze zrudla. Obyvatelstvo Calabrie vyprávělo, že divné zvuky ozývaly se ve výšinách, když žlutavá látka padala. Francouzský vědátok M. Bouis, zkoumal červené žlutou látku, jež snesla se s nebes ve velkém množství ve Francii a Španělsku ve dnech 30. dubna, 1. a 2. května roku 1870. Zjistil, že látka tato, jsouc karbonizována, vydává zápach jako spálená živočišná látka.

Černý déšť a černý snůh — déšť a snůh tak černý jako roztok inkoustu — spadl v Irsku dne 14. května roku 1849 nad oblastí 400 čtverečních mil. Objevil se opět v dubnu roku 1887 a posléze v říjnu roku 1907. Zanechal v ovzduší podivný a nepříjemný zápach. — Věda vysvětlila, že snůh a déšť byly zbarveny mraky sazí z komínů průmyslových měst v Anglii a Walesu. Avšak toto vysvětlení stěží možno přijati pro déšť tak černý jako inkoust, který snesl se ve Švýcarsku dne 20. ledna roku 1911 a na Mysu Dobré Naděje, daleko vzdáleném od průmyslových středisek, v srpnu roku 1888.

Červený déšť, hrůzu vyvolávající "déšť krvavý," pak všeobecně býval nazýván, vyskytoval se již za časů Caesara, kdy "prška krve pokryla kapitol," a znovu a znovu ve středověku. Vědátoci praví, že červený déšť není ničím jiným než červeným pískem Sahary, zvednutým do výše silným větrem a klesajícím k zemi s deštěm. Dne 12. a 13. listopadu roku 1902 přišlo červené bláto, dle anglického časopisu Monthly Weather Review, v Tasmanii. Bylo jež tehdy celé tuny. Několik částí Evropy pokropeno bylo červeným deštěm v únoru roku 1903, kdy po několik dní již Anglie topila se v podivném červeném blátě, jež nepřestávalo se finouti s nebes. — Krvavé deště spadly také v Irsku a ve Skotsku. Vědátoci trvali

však na teorii, že jedná se o červený písek ze Sahary.

Avšak krvavý déšť zaznamenaný byl také na pobřeží Novofundlandu v roce 1890 a tu je těžko vysvětliti jej pískem saharským. — Krom toho saharský písek je bílý a nikoliv krvavě rudý. A jak je možno vysvětliti spád červené látky dne 17. března roku 1669 v okolí města Chatillon-sur-Seine, jež byla neobyčejně tuhou, a kusů červené směsiny, podobající se kusům hovívého masa velikosti obálky, jež napadaly nedaleko Olympian Springs, Bath okres, Ky., dne 3. března roku 1876, o čemž zpráva byla podána ve sborníku Scientific American.

V Pulasku v Polsku dne 30. ledna roku 1868 padaly kusy horčičí slzy zvířecí mužské pěstě. Dne 9. března roku 1888 padaly kusy vápence s čistě oblohy v okolí Middleburghu, Ia. Kousky vápence jako kroupičky snesly se v okolí Pel-et-Der ve Francii dne 6. června roku 1890. Velké kusy písku, jež spadly v roce 1887 nedaleko osady Little Lever v Anglii.

Kameny různého tvaru s nebes padaly velmi často. Padaly pravidelně za bouří a proto říkalo se jim kameny bleskové. Pád takových kamenů zaznamenaný byl v Holandsku, Belgii, Francii, Sibiři a na Sumatře. Ve Španělsku, v Portugalsku a Řecku spadly velké kameny jakoby hlazené. Nedaleko Guernsey v Prusku kamenným s nebes spadlým usmrcena byla kráva. O pádech kamenů přerolických tvarů mnoho bylo psáno a všeobecně se přiznávalo, že jsou to úlťky z planet.

Vyskytly se také zprávy o velkých předmětech, plovoucích ve vesmíru, jež mnohými považovány byly za vzducholoď z jiných světů. První takový úkaz zaznamenal Dr. Leserbaumt v roce 1859, který spatřil "podivné těleso velikosti planety proti slunci." M. de Rostan dne 9. srpna roku 1762 uznal veliké podlouhlé těleso, postupující pomalu přes kotouč slunce. Snad jednalo se o nějaký Zeppelin obyvatel jiných planet. Holandský astronom, Muller, učinil podobný objev, jak o tom psal ve Scientific American, dne 27. ledna, 1912.

Je mnoho úkazů, které zdají se nasvědčovati tomu, že je život ve vesmíru mimo naši planetu. Vědátoci všechny tyto úkazy snaží se vysvětliti svým způsobem, ale kdo může říci, nejednalo-li se o věci, jež měly původ v jiných světech?

EVROPA NEMÁ RÁDA AMERIKANŮ

FRANCOUZSKÉ a anglické časopisy v poslední době často přinášejí články, jež naznačují, že nyní, kdy armády Ludendorffovy a Hindenburgovy neohrožují Paříž a kanálových přístavišť, bylo by zcela potěšující a žádoucí, kdyby všichni Američané vrátili se na svou stranu Atlantiku. Nedávný výbuch Horatio Bottomleye v londýnském časopise John Bull nebyl prvním protiamerickým článkem, uveřejněným v Anglii, ačkoliv byl nejhrubší střelbou.

V nedávném čísle pařížského sborníku, Lectures Pour Tours, francouzský publicista René Blum obíral se stejným předmětem ve značně dlouhém článku. Blum, jak vychází na jevo, navštívil okupaci pásmo podél Rýna — Mohuč, obsazenou vojskem francouzským; Koblenz, kteréhožto města je pod kontrolou Američanů, a Kolín nad Rýnem, udržovaný Angličany — a píše o této cestě.

Mohuč byla prvním místem, které navštívil. Blumovi se tu značně líbilo. Všude bylo příjemno a v ovzduší visela bezstarostná nálada. Kavárny, řízené ještě po starém německém způsobu, byly stále přeplněny a pan Blum nalezl zde francouzské důstojníky a německé občany svorně pijící výtečnou rýnskou vínu. Každá skupina byla veselou po svém způsobu, bavila se nenuceně, zpívala své vlastní písně, tančila a při tom dobrou vůli spolu měla. Viděl tu pan Blum obtuloušlého německého obchodníka, pravně tančujícího se svou

V Havaně na Kubě dohotoven byl právě skvělý presidentský palác, který značně přispěje ku kráse tohoto výstavného města. Budova tato je jednou z nejlepších veřejných staveb na Kubě.

Nový presidentský palác v Havaně na Kubě.

paničkou při zvucích oblíbené písně francouzské "Madelon," kterou zpívá dnes ve Francii kde kdo; kluci pískají jí na ulicích a hrají si všichni kolovrátkáři. Zasmál se od srdce podivnému přízvuku německé francouziny kabaretních pěvců, kteří snažili se zavděčiti pátním Francouzům francouzskou písní. — Zkrátka, líbilo se mu v Mohuči, byl jako doma a viděl, že Francouzové dovedou se pobaviti všude, kde noha jejich stane.

Ale jinak už bylo v Koblenzi, kam pan Blum zamířil po té. V tomto městě nalézá se hlavní stan amerických vojáků, kteří podle směnů mírové smlouvy mají tu ještě nějakou dobu stráviti. — Na barníku, po kterém jel do tohoto porýnského města, setkal se francouzský publicista s jistým Němcem, tuze sdílným a hovorným.

"Znám vás, Franceuze, dobře," vyprávěl Němec p. Blumovi. "Jste všichni kabaretníci, veselí chlapiči. Všichni vás máme rádi, protože jste všichni takoví čiperní. Ale ti Američané v Koblenzi jsou stále vážní a záduměví. Jsou jako ty jejich khaki uniformy, všichni na jedno brdo; není tam žádné zvláštnosti, jež by prolomila jednotvárnost. Budete vidět, že je takovými shledáte."

"Poprvé," praví B., "co jsem se ocitl na německém území, bylo mi v Koblenzi připomenuto, že válka ještě nebyla skončena. Když jsem vstoupil do Mohuče a ukázal jsem smějivému se francouzskému vojákovi svůj průvodní list, prohlásil: "Oh, dejte to zpátky do kapsy. Je to v pořádku." Dodal pak: "Já budu v armádě jenom další čtyry dny tak jako tak." — V Koblenzi ale střel jsem se s velice přísně vyhláženým americkým důstojníkem, který netoliko podrobně četl všechno v mých dokumentech, ale také podrobil mne výslechu, dotazuje se na moje záležitosti, přibuzné a celou řadu podobných věcí.

"Později shledal jsem se s demobilizovaným důstojníkem, který dobře jsem znal z války, kterým to chlapičkem, vždy nadšeným fánkem Ameriky pro Francii. Stal se však tak vážným a zasmušilým jako všichni Američané. Seděl jsem s ním na nábržeti a pozoroval jsem přecházející sta vojáků oděných v khaki, avšak neviděl jsem v davu německých civilistů.

"Co pak nejsou žádní Němci v Koblenzi?" tážal jsem se. "O, ano, jsou," odpověděl, "avšak nemíchají se mezi vojáky. Mají svoje kavárny a biografy a restauranty a my máme také svoje. Nejednáme s nimi snad krutě, ale přísně. Nesmějí zapomenouti, že my jsme vítězové."

"Večer odebral jsem se do malého divadla v předměstí, kde byla dávana 'Veselá vdova.' Divadlo zaplněno bylo Němci a ani jediný americký stejnokráj nebyl k spatření. Přesně v 11 hodin opona spadla a nežli jsem se vzpamatoval, divadlo se vyprázdnilo. Jak Němci mohli tak rychle zmizeti ze svých domovů, nebyl jsem s to pochopiti, avšak když vracel jsem se do svého hotelu, nespáttil jsem ani jediného civilisty na ulici. Jejíhož ta a tam bylo možno spatřiti vojáka v khaki stejnokráji. O něco později setkal jsem se opětně se

svým známým bývalým důstojníkem a nahlédl jsem do jeho plánů.

"Vy Franceuzové se domýšlíte, že jste chytrými obchodníky," pravil s úsměvem, "není-liž pravda? Přijdete sem, zakoupíte pár brejter, nožů, fotografických potřeb a podobných věcí a prodáte je a myslíte, že děláte peníze. My Američané kupujeme přímo továrny jako doma a viděl, že Francouzové dovedou se pobaviti všude, kde noha jejich stane.

A z tohoto rozhovoru p. Blum usuzuje, že "rozsáhlé industriální podniky jsou organizovány Američany v Porýní." Tuze se nad tím smutí a vidí v tom nevýhodu Francie, neboť Američané v každém obchodním podniku vždy především myslí na svou kapsu a na svůj prospěch.

Po té navštívil p. Blum Kolín nad Rýnem. Shledal, že Angličané jsou poněkud upjatější věci Němcům nežli Franceuzové v Mohuči, avšak později shledal, že angličtí vojáci zdánlivě upjatí se často s Němci stýkají a s nimi se bratří. Také však shledal, že Angličané pracují v zájmu svých obchodních výhod.

Z článku Blumova, stejně jako z jiných, se dá souditi, že americká energie a zdatnost nejsou vítány v Evropě, kde si lidé potrpí na pohodlí a zábavu, jimž dávají přednost před prací a obchodem. — Amerika v Evropě byla by nebezpečným konkurentem a její činnost měla by nevyhnutelně za následek, že také ostatní národové museli by změnití svoje obchodní metody a dokonce i způsob života, neboť silný konkurent, který obchod a zaměstnání klade nad zábavu, by je k tomu přinutil. A ty tam byly by krásné éasy pohodlného pavalování po kavárnách a bavení se klepy a nejnovějšími skandály ve společnosti. Američané se také rád pobaví, avšak za zaměstnání dává přednost. To je věc, která pohodlně Evropě se nelíbí. Není divu, že by si přála, aby Američané se již odebrali na svou stranu Atlantického oceánu.

SOUMRAK BOHŮ

ZÁČASTO je nám naznačováno, že příměří bylo velkým omylem a že spojenecké armády měly pochodovati do Německa a zdemolitovati svoje vítězství. Bylo by to znamenalo velké pokoření pro Němce, kteří by tak celý obraz své porážky spatřili před sebou v plné jeho hrůze. Avšak toto pokoření potkalo Němce bez vstupu spojeneckých armád do jejich vlasti.

Alsasko a Lotrinsko padá do náručí Francie, aniž by se za sebe ohlédo, Alsasko a Lotrinsko, o němž si bývalý císař tolik mysli, že chtěl obětovati osmáct německých armádních sborů, nežli by vydal jenom jednu jeho píď.

Gdasko také vyvráno bylo z náručí Germanie. Denně sděluji nám dva anebo tři řádky v časopisech, že německá vojska vyklízejí Slezsko, Slesvik a jiná místa, kde má býti proveden plebiscit. —

Slezsko a Slesvik, bohatá kořist pruských králů z minulých generací, byly považovány za základní kameny říše.

Německé loďstvo, to pyšné loďstvo, do kterého bývalý císař byl přímo zamilován, patří minulosti. Mužstvo těchto loďů domínvalo se, že vykoná čekatý čin, když plavila potopí, nežli spojení po nich sáhlo. Avšak spojení žádají náhradu a zajišťují si ji. Obchodní loď a plovoucí doky opouštějí německá přístaviště a míří do přístavů spojeneč. Nejsou více německým majetkem. Množství koní, na něž němečtí sedláci byli tak hrdými, vydáno bylo spojenečům. Množství krav vyžádala si Francie a Belgie. A Němci budou platit, až se budou ohýhát.

Je to něco podobného jako proslulá "Rozlučná symphonie" Josefa Haydna. Jeden hudebník po druhém nechává hry, shasíná světlo a mizí. Tak kus po kusu mizí německá říše a všechno to bohatství, které zmáto Němcům hlavy, tak že se domýšleli, že jsou moderním národem vyvoleným. Všechno to, co vedlo bývalého císaře k hloubce a hlásání nepřemožitelnosti německého meče. Vše, co tvořilo podklad moeně finanční síly, která před válkou cítěna byla ve všech čtyřech stranách světa.

Před našimi zraky jeví se takový "Soumrak bohů," jaký Richard Wagner si zajisté nepředstavoval, když za námět poslední své opery vyvolil si pád starých božstev Valhally. Nastal také pád bohů. Jael to byli bohové? Byli to bohové němečtí, podobní těm, jakým klaněl se lid Babylonu, Niniwe a Egypta a starého Říma. Bohové vládnoucí silou. Německo věřilo ve své bohy. Věřilo ve válku a vrho se v ni s takovým nadšením, jaké nejevilo se v žádné jiné zemi. Věřilo se, že válka Německo povznesla do nebyvalé výše. Avšak bohové se neosvědčili a Německo je posléze zavrholo. A nyní pozdě chápe, jak chybovalo, že se tímto božím klaněním a věřilo v jejich všemohoucnost.

BIGAMIE U NĚMECKÉHO DVORA

PÁTÝ syn bývalého německého císaře, Oskar, má dvě ženy. V červenci roku 1914 byl oznámen jeho morganatický sňatek se slečnou Inou Marií Basewitzovou, jež přijala po té titul hraběnky Ruppinové. V roce 1916 oženil se s princeznou Marií Augustou z Anhaltu. Nebylo nikdy oznámeno, že první jeho sňatek byl zrušen, anebo že hraběnka Ruppinová zemřela. Jediným uzávěrkem z toho je, že potomek Vilémův je prostým bigamistou.

Není to ostatně nic zvláštního pro rod Hohenzollernů. Předek Viléma Druhého, pruský král Bedřich Vilém Druhý, byl bigamistou a to dokonce po dvakrát. Poprvé během života své ženy, Frederiky Louise z Hesse-Darmstadtu, s jež jíž souhlasem oženil se se slečnou Louisem Vossovou. Konsistof nechtěla dáti souhlasu k tomuto jeho sňatku, avšak pruský král se obrátil na doktory práva, kteří zvrátili stanovisko konsistofe následujícím příkladem:

Filip Slechetný, lantkrabě Hossenský, znechtiv si svoji ženu a chtěje se oženiti s jinou, předložil svoji věc před velké theology, Martina Luthera a Malachtona, již dali následující odpověď: "Je pravdou, že Ježíš Kristus zrušil polygamii, avšak zákon, dovolující židům, aby měli více žen, nebyl výslovně odvolán. Proto máme za to, že můžeme dovoliti stejné právo lantkraběti, poněvadž potřebuje méně tvrdohlavou ženu, kterou bral by do zemských sněmů."

V důsledku tohoto rozhodnutí, Filip oženil se s Markétou ze Saa-lu v roce 1540. Davši se přesvědčiti rozhodnutím Luthera a Malachtona, konsistof rozhodla, že "co je dovoleno pouhému lantkraběti, musí býti považováno za chvalyhodné u velkého krále." — Bedřich Vilém následovně oženil se s Vossovou v roce 1786. Z tohoto manželství narodil se syn, hrabě Gustav z Ingenheimu, a za tři měsíce po jeho narození matka zemřela.

Žal královského vdovce měl ale jen krátké trvání. V roce 1790, nedožaduje se souhlasu konsistofe a legální manželky, která dosud byla na živu, oženil se král s plavivlasou hraběnkou Bedřiskou z Donhoffů. Z tohoto manželství, které skončilo po třech letech vyhnáním slíbené hraběnky, dvě děti se narodily.

NOVÝ OBLEK PRO POTÁPĚČE

JESTĚ před tím, nežli Němci začali potápěti loďe ve velkém v dnech svého váleku, odhadovalo se, že na dnech sedmi moří nalézá se loď a nákladů v ceně sedmi billionů dolarů a záznamy naznačily, že velká většina jich může býti zachráněna. Za války potopeno bylo tolik loďe, že odhad pokladů na dně mořském je téměř nemožnost.

Je pochopitelné, že národové mezi sebou závodí ve vynalézání přístrojů, jež by zvednutí těchto pokladů učinily možností. Poněvadž v jakémkoliv pokusu o zachránění loďních pokladů hraje hlavní úlohu potápěč, činí se pokusy o zdokonalení úborů, v nichž na dno moře se spouštějí.

V minulých dnech bylo oznámeno, že Benjamin Franklin Leavitt z Brooklynu vynalezl oblek pro potápěče, v němž bude možno spuštění se do hloubky 1,000 stop. Leavitt sám je potápěčem a dočtil rekordů světového, když spustil se do hloubky 361 stopu. Nový tento oblek potápěčský je tak sestaven, aby potápěč mohl zůstatí ve vodě po čtyři hodiny bez poruchy na svém zdraví. Vynález tento může bráti důležitou roli při pokusech o vylovení pokladů, nalézájících se ve větších hloubkách.

Leavitt věří, že zvednutí Lusitanie je možností. Lusitanie poklesla do hloubky 285 stop. Pro potápěče, opatřené jeho oblekem, nebylo by žádnou obtíž dostati se do takové hloubky. Také drahoceenný náklad Arabien, kterážto loď poslána byla ke dnu mořskému asi šedesát mil od Lusitanie a leží v hloubce 315 stop, dá se dle jeho náhledu bez velkých obtíží zvednouti.

Odporučuje léčení zlaté žily. —

Ty, co trpí zlatou žilou, bude zajisté zajímati dopis nedávno poslaný p. Erik Breвикem z Carmichael, Sask. Píše: "Po tři roky jsem trpěl dvěma různými druhy zlaté žily. Řadil jsem se s několika lékaři a zkusal všemožné pilulky a mazání, jež jsem mohl dostati v lékárně, nedostalo se mně však úlevy. Na to jsem zkusal Dra. Petra Hoboka a po využití dvou láhvi byl jsem úplně vyléčen. Odporučuji Hoboku všem trpícím, jako já trpěl. Jsem si jist, že naleznou úlevu v tomto léku." Tisíce vděčných mužů a žen dosvědčují zásluhy Dra. Petra Hoboka, jako budovatele krve a soustavy. Jak lékaři, tak laici jsou překvapeni, že prostředek tak jemný ve složení a činnosti, může poskytnouti takové radikální výsledky. Nežádejte Hoboka v lékárnách. Jest dodáváno lidem přímo z laboratorie Dr. Peter Farnley & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. Píšte si o další informace. — Advertisement